

BETTY NEELS

Tormiline aprill

Originaali tiitel:
Betty Neels
Tempestuous April
2009

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Õnne Sirel
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1970 by Betty Neels.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R04437924
ISBN 978-9916-31-348-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Meeste üldkirurgiaosakonnas valitses vaikus. Enne keskööd oli saabunud kaks uut patsienti, üks kiiret operatsiooni vajav üsna raske juhtum pimesoolega kell üks ja seejärel kell pool kolm südameinfarkt, neile juhtumitele lisandusid vana härra Gaddi korduvad ja edukad katsed oma haiglavoodi piiretest üle ronida ja mööda osakonda keelekaste otsingul uitama minna. Kuid ükski nimetatud seikadest ei paistnud morjendavat preili Harriet Slocombe'i, kes viksi ja viisakana valveõe laua taga istus ja oma raporti kondikava koostas. Neiu oli värske nagu kevadlill ja tundnuks siirast üllatust, kui keegi oleks talle mõista andnud, et tal oli olnud üsnagi toimekas öövalve. Ta näris oma pastaka otsa ja kortsutas laupa, kuuldes, kuidas klirisesid taldrikud köögis, kus nooremõde patsientide hommikusöögi tarvis võileibu valmistas. Kell oli neli ja tema ja õde Potteri jaoks pidi kohe kätte jõudma aeg pruukida teed ja röstsaiat, et end enne varahommikuste töödega alustamist kosutada. Preili Slocombe võttis pastaka

suust ja tõusis, et oma patsientide seas ringkäik teha. Ta liikus ühe voodi juurest teise juurde, tehes seda hääletult tänu tõsiasjale, et ta oli veidi varem kingad jalast võtnud ja oli nüüd sukkis. Tema kingad seisis kõrvu valveõe laua all ja ootasid, et need enne tee-pausi jälle jalga pandaks. Neiu jõudis osakonna teise otsa ja seisatas rõdule avanevate akende all, et heita pilk varase hommiku kõledasse hämarusse. Märtsikuu võis olla üsna rõõmutu, iseäranis enne koitu. Ta seisis peent uduvihma silmitsedes ja mõtles heal meelel kolmenädalasele puhkusele, mis pidi algama kahe nädala pärast... ja selle lõppedes pidi ta naasma St. Nicki haigla meeste kirurgiaosakonna vanemõe töökohale. Milline helge tulevik, ütles ta endale otsekoheselt ja ohkas. Harriet oli kakskümmend neli aastat vana ja kenake, suurte siniste silmade, ülespidise nõbinina ja pehme joonega suuga, ta kandis oma säravblonde kiharaid – mida ta sõbrad kadestasid – pealael krunnis ja oli kogult nii väike, et mõjus iseäranis haprana. Tegelikult oli ta tugev nagu härg. Ta mõjus vaoshoituna, kuid võis vihale aetuna üsna äge olla, ehkki seda tuli harva ette. Haiglas meeldis ta kõigile, välja arvatud ehk paar resident, kes olid arvanud, et neiu on just nii õrnuke, nagu pealtnäha paistab, ja polnud tema terava keele torkeid unustanud. Nad kutsusid teda isekeskis Upsakaks Harryks ja selles teada saades oli ta koos teistega naernud, ehkki veidi nukralt, kuna teadis, et õige mehe seltskonnas poleks temas upsakuseraasugi... Ta ohkas taas ja astus härra Gaddi

juurde, et mehele tekk peale panna, nagu ikka, oli too uinunud alles hommikupoole ööd. Kõrvalvoodis lamav värskelt opereeritu avas ähmase pilguga silmad ja ütles pehme keelega: „Kirevase päralt, oled sina vast üks kena nukuke“, et seejärel silmapilk taas uinuda.

Harriet naeratas, see oli soe ja emalik naeratus, vaba igasugusest upsakusest, ta teadis, et on kena tüdruk, kuid kaks vanemat õde ja kolm temast nooremat venda olid teda õpetanud maast-madalast asju õige nurga alt nägema. Ta oli ammu välja kasvanud nooruslikest unistustest võluda oma hea välimusega ära mõni noor, nägus ja heal järjel olev mees, aga ei soovinud sellegipoolest leppida millegi vähemaga. Ta liikus hääletult läbi palati, kohendas kahte tilgutit, mõõtis vererõhku ja uuris hoolikalt ja ettevaatlikult kahte erakorralist patsienti – kõik magasid sügavat und. Tüdruk oletas, et mõlemad lähevad päeval operatsioonile. Ta jõudis viimase voodini ja seisatas hetkeks vaikse palati poole pöördudes ja kuulatades. Ta ei pööranud tähelepanu norsetele, ohetele ja härra Bolti trahheostoomitoru tasasele vilinale, ta eiras taustalt kostvat kuumaveetorude sahinat ja noore Butcheri voodi all töötava elektrilise pumba pehmet rütmi – need helid olid tuttavad, ta teadis, kes ja mis neid tekitasid. Tema kõrv oli kikkis muude helide märkamiseks – muutunud hingamisrütm, ootamatu rahutus ja kõige hullem asi – vaikus, mis kostis voodist, kust oleksid pidanud kostma magamisega kaasnevad häälightsused. Kuid neiu treenitud kõrv ei tabanud midagi ebatavalist ning ta

noogutas rahulolevalt ja pöördus õdede laua suunas hetkel, mil priske ja laialt naeratav õde Potter palati uksest kandikuga sisse pugus. Ta pani selle lauale ja sosistas valjusti, osutades taldrikul kõrguvale virnale: „Ma tegin Bovriliga röstsaiad, õde.“ Harriet valas juba neile teed.

„Tore. Ma jumaldan neid ja olen nälga suremas. Loodan vaid, et meil jääb aega nende kõigi ära söömiseks.“

Nad asusid sööma ja veidi hiljem, kui nad olid suurema nälja kustutanud, asus Harriet nende hommikust tööd kavandama.

Öövahetuses olnud õdede hommikusöök oli alati lärmakas üritus – kõik rääkisid ja naersid, saades sädet petlikust energiapuhangust, mille tõi endaga kaasa teadmised, et öö oli taas möödas. Unustatud oli halvav väsimus, mis oli endast öö viimastel tundidel hiilimisi märku andnud. Hiljem pidi see tagasi tulema ning need, kes polnud veel voodisse jõudnud, kippusid suikuma vannis või tukkuma jääma hilishommikust kakaod rüübates – aga vahepeal pulbitsesid kõik energiast. Üldõed istusid oma laua taga, neid oli kokku umbes tosin, ja Harriet oli viimane, kes sel hommikul kohale jõudis. Hilisele saabumisele vaatamata nägi ta välja häirimatu, erakordselt kena ja korralik ja sugugi mitte väsinud.

„Me jääme aitama,“ selgitas ta istet võttes. „Müüritöödel juhtus õnnetus.“

Laua ümbert kostis arusaavat pominat – müüritööd olid kurikuulsad tänu tõsiasjale, et just nendega seotud

vahejuhtumid läkitasid meeste kirurgiaosakonda kindlalt kundesid, kes vallutasid iga vaba voodi.

Tal lasti rahus prisket hommikusööki nautida ja alles siis, kui ta endale kolmanda tassi teed valas, küsis keegi: „Kas keegi on uut osakonnajuhatajat näinud? Mina oleksin pidanud nägema – ma olen ikkagi meditsiiniliste läbivaatuste peal, aga täna öösel kohtusin ma üksnes meie härra Ruggiga.“ Härra Rugg oli noor ja ebakindel ja kindlasti kõike muud kui naistemees. Rääkija vaatas laua ümber istujate seas ringi, kuni ta pilk peatus kergelt näost roosatama hakanud Harrietil.

„Ma oleksin pidanud arvama ... Harry, kus sa teda nägid?“

Harry pani tassi käest. „Ta käis täna öösel osakonnas,“ tähendas ta malbelt. „Mäletate, meil oli see infarkt?“ Ta kiikas tühjaks saanud teekannu ja pani selle siis alistunud ohkega lauale. „Ta on tore – hea välimusega, natuke kareda hääle ja heade kommetega...“ Tema juttu katkestasid arusaavad ohked, kui need olid vaibunud, lisas ta leebelt: „Ta on kihlatud.“

„Kuidas sa seda tead? Tal polnud ju ometi aega sulle sellest rääkida?“ küsis pettunud hää.

„Me ajasime juttu, kui ta kaarti täitis. Küllap ta tundis end üksildasena ja tahtis oma kallimast rääkida. Ehk on mul mõistev nägu,“ tähendas ta lootusrikkalt ja sellele vastas sõbralik naerupurse, ta sõbrad ja tuttavad olid arvamusel, et tüdruk, kes oli nii kena nagu Harry Slocombe, poleks pidanud oma pead niisuguste narrustega vaevama. Hetk hiljem naeris ta juba kaasa,

omaette mõtiskledes, miks kõik teised peale ta pere-
liikmete välimusele nii suurt tähtsust omistasid.

Paar tundi hiljem istus ta oma voodis ja luges üsna
unise moega, kui uksele koputati ja sisse astus pikka
kasvu kena kehaehitusega tüdruk.

Harriet pani raamatu käest. „Sieske, kas sa oled
tõesti jälle kella üheteistkümneses vahetuses?“

Tüdruk noogutas süngelt ning astus voodi juurde,
et selle otsa peal istet võtta. Ta oli kenake, meeldiva
ja lihtsa näoga, seda raamisid heledad juuksed, mida
ta moekas ja talle suurepäraselt sobivas kuklale seatud
krunnis kandis.

„Tädi Agnes ilmselt vihkab mind,“ tähendas ta.
Tädi Agnes oli meeste üldosakonna õde, kes oli seda
ametit pidanud lugematu arvu aastaid ja pidas enda
kohustuseks kõiki vihata. „Mis sa arvad, teeb ta seda
selle pärast, et ma pole inglane?“

Harriet raputas pead. „Talle pole kunagi keegi
meeldinud. Aga sa ei peaks muretsema, see kestab vaid
kaks nädalat veel, on ju nii? Ma hakkän sinust puudust
tundma.“

„Mina sinust samuti,“ ütles Sieske siiralt. Ta patsutas
suure, võimeka ja väga kena käega oma juuksekrunni
ja pööras tõsiste siniste silmade pilgu Harrietile.

„Harry, äkki sa tuled minuga kaasa, kui ma lähen?
Sul on kolm nädalat puhkust, selle ajaga näed sa Hol-
landis päris palju – me kõik oleksime väga rõõmsad,
tead, mu perekond peab sind sõbraks. Ma olen neile
palju kordi rääkinud külaskäikudest sinu koju – nad

rõõmustaksid väga, kui sa meie külaline oleksid. Ma elan küll vaikes kohas, aga meil on palju sõpru ja Holland on ilus maa.“ Ta vaikis hetke ja jätkas siis ujedalt: „Ma tahaksin, et sa Wierdiga kohtuksid.“ Wierd oli tüdruku kallim, pärast mitu kuud kestnud sõprust Sieskega suhtus ka Harriet noormehesse nii, nagu oleks too vana sõber, sama lugu oli Hollandi tüdruku perekonnaga – ta ema ja isa, nooremate õdede ja vanema vennaga, kes oli just Leidenis arstidiplomi kätte saanud –, nemadki tundusid vanade sõpradena. Hollandi tüdruk oli neist nii palju rääkinud, et Harrietil oli tunne, nagu tunneks ta neid juba ammu. Oleks olnud väga tore Hollandisse minna, Sieske juures peatuda ja nende kõigiga kohtuda – talle meenus, et juttu oli olnud ka ühest pere-tuttavast, meest oli aeg-ajalt mainitud. Harriet püüdis unise peaga ta nime meelde tuletada. Friso Eijsinck. Nimest midagi enam ta mehe kohta siiski ei teadnud. Sieske oli vaid nii palju poetanud, et too polnud abielus. Harriet tajus tema suhtes kerget kaastunnet, kujutades meest ette supiplekilist vesti kandva kesk-ealise vanapoisina. Ta tõrjus selle ähmase kujutluspildi oma peast välja.

„Ma tulen hea meelega,“ ütles ta soojalt. „Aga oled sa kindel, et su perekonnal selle vastu midagi pole?“

Sieske naeratas. „Muidugi mõista olen ma kindel. Nad juba kirjutasid ja kutsusid sind ja ma annan sellest sulle rõõmuga teada. Ma olen äärmiselt õnnelik ja nemad samuti. Me teeme koos reisiplaanid valmis.“ Ta tõusis. „Aga sina jää nüüd magama ja mina kirjutan emale.“

„Me paneme kõik mu vabadel õhtutel paika,“ ütles Harriet uniselt. „Võta vaba päev ja tule koos minuga mu perele külla – ütle tädi Agnesele, et sa pead oma vanaema matusele minema.“

„See on nali, eks?“ küsis Sieske. Ta seisis, käsi ukse-lingil, ja pöördus kahtlevalt Harrieti poole vaatama. Aga Harriet magas juba.